

Cuprins

I. Inundația	7
II. Sub un vis al lui Federico	31
III. Problema decorului	57
IV. Federico Fellini – <i>Il libro dei sogni</i>	83
V. Federico readus la viață.	103
VI. Plus sau minus 10%	125
VII. Evanghelia după Sfântul Sebastian.	147
VIII. Legea visătorului.	161
<i>Mulțumiri</i>	175

Daniel Pennac

Legea visătorului

Traducere din limba franceză
de Daniel Nicolescu

POLIROM
2022

Despre ce vorbesc copiii în camerele lor de copii?
Despre părinți. Despre ce vorbesc părinții? Despre
copii. Despre ce vorbesc bunicii? Despre sănătate.

Eu și Louis am expediat subiectul:

— Cum te simți?

— Bine. Hodorogit, dar întreg. Tu?

— Merge. Cât de cât.

După care am trecut la altceva:

— Scriu un *Kamo*, am spus.

Louis m-a întrebat:

— Copiii știu?

— Nu încă.

— Cu-atât mai bine, o să creadă că e rodul nopții
noastre de dragoste.

Apoi am vorbit despre copiii cu pricina, despre
soțiile noastre, despre unii, alții și despre nimeni
anume: Minne și felul în care a cucerit Japonia medi-
cinală, Charlotte și politica culturală din Marsilia,
Vincent și drepturile imigranților, întâlnirea lui
Christofo cu Corentine, o domnișoară foarte prețuită

de întregul clan, cea a lui Carole cu un desenator cu ochi ager și mutră rotofeie, Kahina și impetuozitatea gemenelor ei, epopeea chinezească a lui Gil, Loïc și sanatoriul pe care l-a construit, Manue și turneele ei de teatru, Kyoko și legătura sa cu Maupassant, homosexualitatea în sfârșit scăpată de complexe a lui Alex, Rolf în continuare aflat când în Québec, când în India, când în Mexic, rebusurile fără egal ale lui Fanchon, muzica lui Alice, căreia i-am urmărit, și eu, și Louis, experimentele instrumentale, Anna, care citește din ce în ce mai mult și ne lămurește din ce în ce mai bine, și întrebările fără înconjur ale lui Lulle, care adineaori ne-a iscodit pe mine și pe Louis cum e să îmbătrânim:

— Ce simțiți voi, ăștia bătrâni?

De când a început să vorbească, Lulle desfășoară cu o blândă stăruință tot soiul de anchete asupra vieții. Îmi place mult perseverența explorărilor sale.

L-am întrebat:

— Ce simțim din ce punct de vedere?

— Din punctul de vedere al îmbătrânirii.

Îmbătrânire? Ce înseamnă să îmbătrânești...

Louis a răspuns primul:

— Simți că anii trec precum săptămânile, în vreme ce, pentru tine, săptămânile par ani.

Iar eu am răspuns:

— Simți povara cerului.

— Răspuns de hiperactiv contra răspuns de contemplativ, a comentat Alice.

— Sau intuiție de matematician contra propoziție de fizician, a sugerat Christoforo: de-o parte, trecerea timpului percepută ca progresie logaritmică, de cealaltă, degradarea fizică percepută ca o creștere a gravitației.

Chiar în clipa aceea, gemenele au năvălit în bucătărie, având autoritatea unei singure și minuscule viitoare mămici:

— Hai, moșuleților, a venit vremea să faceți nani!

După ce-am trecut prin ciur și prin dârmon tot clanul, Louis a schimbat subiectul:

— Prin urmare, despre ce e vorba în noul *Kamo*?

— Știi tu, despre inundația aia de lumină din vremea când eram puștani...

Nu, Louis nu știa, Nu mai știa, Nu-și mai amintea de primul meu vis omologat. Pierdută printre nenumăratele noastre discuții nocturne, această poveste despre lumina lichidă nu-i mai spunea nimic. În schimb, își amintea de trimiterea la Fellini făcută de mama când mă sfătuisese să-mi notez visele:

— Îl iubea pe Fellini al ei, a zis Louis. Taică-tău, nici călare, nici pe jos, dacă pricepi unde bat... El (Federico) prețuia mult desenele mamei tale, desenele ei de modistă, rochiile și pălăriile ei. „Ai zice că pălăriile dumitale plăsmuiesc chipurile“, rostise o frază de genul ăsta, „și rochiile dumitale te duc cu gândul la trupurile din visele mele“. Era pe vremea când ea se hotărâse să le îmbrace dichisit pe doamnele durdulii.

În materie de copilărie, Louis a fost întotdeauna memoria mea trează. În seara aceea, mi-a mai amintit că excursia la uzina electrică îi lăsase o impresie plăcută.

— A fost ziua când tatăl tău ne-a învățat să facem scufundări, nu-ți amintești? Un mijloc excelent ca să scapi de legea gravitației, în treacăt fie zis.

Să înoți sub apă... da... Păstrasem vie amintirea acelei senzații, eliberarea de gravitație, atunci când tata mi-a făcut vânt, iar eu eram cu tuburile și costumul de scufundări, cu spatele la lac și labele de înot în aer („Ca scafandrii profesioniști, băiete!“): sub apă, nu mai aveam greutate. Pluteam. Era o senzație deopotrivă nouă și străveche, de parcă aș fi descoperit că stă în firea mea să plutesc, că mersul, prin comparație, e o necesitate întâmplătoare, ba chiar o prejudecată a speciei noastre. Mi-am spus numai-decât că-mi voi petrece viața sub apă.

— Și totuși, i-am zis lui Louis, aproape că n-am mai făcut scufundări. Poate o dată sau de două ori.

— Întotdeauna ai fost așa. Întotdeauna ai cultivat amintirea senzației în loc s-o repeți. Cred că asta te-a făcut scriitor. Eu trebuie să-o iau zilnic de la capăt.

Somnul începea să-i îngreuiereze vocea.

— Totuși, a mai spus el, cerul ți-ar apăsa mai puțin umerii dacă ai trăi sub apă...

De-aici s-a născut proiectul:

— Ce-ai zice să mergem mâine? mi-a propus Louis. Fără copii. Hai să mergem! Ne întoarcem la barajul cel mare. După cincizeci și cinci de ani, îți dai seama? Mergem împreună, închiriem echipamentul: costume, labe, tuburi, și scăpăm de gravitație...

Ca întotdeauna când e vorba de Louis, zis și făcut.